

имъ съ потребнитѣ си вѣщи покрай тѣхъ да излазятъ изъ града, послѣ мъжеть имъ да избѣгатъ и да ги пристигнатъ въ с. Дервения. Турцитѣ прѣзъ нощта постоянно увеличавахъ огена съ хвъргане на поженатитѣ спони отъ кръстцитѣ въ него, дѣто съ туй не угасихъ никакъ огена до сѣмнованне. —

Развъдиновани всички се прибрахме въ дворѣтъ, селски и градски роднини, братия, чичовци, братовчеди, уйчевци, всички кой съ каквото го е Богъ подарилъ, насѣдахъ да вечерятъ всѣки съ женитѣ и дѣцата си; и ний на една страна си вечеряхме, смутени и уплашени за всичко, което ни заплашва, щото и вѣдението ни бѣше таквось, като на застрашавани людѣе. — Слѣдъ вечера, станохъ та отидохъ въ махлата «Кжежка» при Непъ Ивана П. Стойновъ, да ги обиколя и да се вида съ Карабурунци, които бѣхъ дошли прѣзъ денѣтъ у тѣхъ съ колята си. Влѣзохъ въ двора, видѣхъ и тамъ ежщото набѣкано множество отъ родинитѣ му, приятели и др. както у насъ. Поздравихъ ги, качихъ се на високия одъръ при П. Ивана, поздравихъ го и домашнитѣ му, които ме поканихъ да сѣдна и сѣднахъ. Тѣ се готвихъ да слагатъ трапезата си за вечера, сложихъ я, вечеряхъ и ме поканихъ, дѣто азъ си зехъ отъ нея колкото да се каже, че съмъ благодаренъ отъ приготвеното на домовладиката П. Ивана. Поприказвахме си малко, като казахъ на присѣтствующитѣ, братя, нашата работа е загубена, ний нѣма да се отгървемъ съ друго, освѣнъ съ бѣгъ. Нъ сваяц. Иванъ ме смѣри за отчаеннитѣ ми дѣрски думи, прѣдъ другитѣ и каза: нѣма защо да се боиме, утрѣ Русситѣ ще ги изгонеть да негладяме тоя огенъ, който на плаши, той се нарочно прави отъ Турцитѣ, сега слѣдъ вечера всички ще излѣземъ да вардимъ, недѣйте гледа дѣда си попа тѣй. Примълчахъ на отговора му. Послѣ захванахъ да раснитвамъ брата му Дяна П. Стойловъ Кесима, какъ е избѣгналъ и какво е станало въ селото, когато той бѣше останалъ най-наподиръ въ него? — Отговори ми, че до вечерята самъ стоялъ съ момчето си Славя, когото пращахъ да гледа идатъ ли Черкези и Турци отъ Радие-Ма-